

2. Δεδομένου ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως αποβλέπει συγχρόνως στο να επιτρέψει στον ενδιαφερόμενο να εκτιμήσει αν η απόφαση πάσχει ελάττωμα ώστε να μπορεί να αμφισβητηθεί η νομιμότητά της και στο να καταστήσει δυνατό το δικαστικό έλεγχο, η έκταση της υποχρέωσης αυτής πρέπει, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις συγκεκριμένες περιστάσεις. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως

εκπληρούται, υπό την έννοια του άρθρου 25, δεύτερη παράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, όταν οι περιστάσεις υπό τις οποίες η αμφισβητούμενη πράξη ελήφθη και κοινοποιήθηκε στους ενδιαφερομένους επιτρέπουν στους τελευταίους να λάβουν γνώση των ουσιωδών στοιχείων που οδήγησαν τη διοίκηση στη λήψη της αποφάσεώς της.

Στην υπόθεση 176/82,

ΤΗΘΟ ΝΕΒΕ, μόνιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με το βαθμό Α 4, εκπροσωπούμενος από τον G. Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον J. Biver, 2, rue Goethe,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον J. Pipkorn, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον R. Andersen, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον O. Montalto, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 24ης Νοεμβρίου 1981, περί μετακινήσεως του προσφεύγοντος, από 1ης Δεκεμβρίου 1981 από το τμήμα VI/Δ/1 στο τμήμα VI/Ζ/4,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους P. Pescatore, πρόεδρο τμήματος, O. Due και K. Bahlmann, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: S. Rozès

γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Την 1η Νοεμβρίου 1962, η Επιτροπή προσέλαβε τον προσφεύγοντα κατ' εφαρμογή του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, διατάξεως η οποία προβλέπει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δύναται να υιοθετήσει διαδικασία προσλήψεως διάφορη από τη διαδικασία διαγωνισμών σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μεταξύ άλλων, για θέσεις που απαιτούν ειδικά προσόντα. Η Επιτροπή τοποθέτησε τον προσφεύγοντα, ο οποίος είναι ειδικός στην οικονομία και στη διομηχανία των γαλακτοκομικών προϊόντων, στο τμήμα «Γαλακτοκομικά προϊόντα» της διευθύνσεως «Οργάνωση των αγορών ζωικών προϊόντων», γενική διεύθυνση VI «Γεωργία», το οποίο τμήμα ονομάστηκε στη συνέχεια τμήμα VI/Δ/1 «Γαλακτοκομικά προϊόντα».

Την 1η Ιανουαρίου 1973, ο προσφεύγων προήχθη στο βασμό Α 4.

Στις 23 Ιουλίου 1980, η Επιτροπή θέσπισε ορισμένες αρχές σχετικές με την κινητικότητα του προσωπικού και ζήτησε από τον υπεύθυνο για το προσωπικό και τη διοίκηση επίτροπο να τις υποβάλει προτάσεις όσον αφορά τις λεπτομέρειες εφαρμογής των αρχών αυτών. Ο αρμόδιος επίτροπος διατύπωσε τις προτάσεις του σε υπηρεσιακό σημείωμα της 27ης Οκτωβρίου 1980. Στο εν λόγω σημείωμα, ο επίτροπος

ανέφερε ότι η νέα διαδικασία «δεν είχε σκοπό να αντικαταστήσει το ισχύον σύστημα μεταθέσεων στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 29, παράγραφος 1α, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως αλλά να ενθαρρύνει περισσότερο την κινητικότητα του προσωπικού». Η Επιτροπή υιοθέτησε τις προτάσεις του επιτρόπου στις 29 Οκτωβρίου 1980.

Στις 13 Οκτωβρίου 1981, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI, C. Villain, σε συνέντευξη που είχε με τον προσφεύγοντα, του πρότεινε νέα τοποθέτηση στο τμήμα VI/Z/4, «εκκαθάριση λογαριασμών, ανωμαλίες, περιπτώσεις απάτης». Ο προσφεύγων αντιτάχθηκε στην πρόταση αυτή αλλά ο Villain με υπηρεσιακό σημείωμα της 29ης Οκτωβρίου 1981 προς τον προσφεύγοντα, επανέλαβε την πρόθεσή του να τον τοποθετήσει στο εν λόγω τμήμα, υπογραμμίζοντας την επείγουσα ανάγκη να τοποθετηθεί στο τμήμα αυτό ένας ειδικός με τα προσόντα του προσφεύγοντος.

Στις 4 Νοεμβρίου 1981, ο Villain, απεύθυνε στο γενικό διευθυντή προσωπικού, υπηρεσιακό σημείωμα που αναφερόταν στην «κινητικότητα εντός της ΓΔ VI». Στο σημείωμα αυτό είχε προσαρτηθεί πίνακας αποφάσεως περί μετατάξεων που έπρεπε να ληφθούν. Ο πίνακας αυτός περιελάμβανε 40 περίπου ονόματα, μεταξύ των οποίων και του προσφεύγοντος, για τον οποίο αναφερόταν μετακίνηση από το τμήμα VI/Δ/1 στο τμήμα VI/Z/4, από 1ης Δεκεμβρίου 1981.

Στις 24 Νοεμβρίου 1981, ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως εξέδωσε απόφαση περί τοποθετήσεως του προσφεύγοντος στο τμήμα VI/Z/4, από 1ης Δεκεμβρίου 1981. Η απόφαση παραπέμπει στο άρθρο 7 παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και ανα-

φέρει ότι ελήφθη «προς το συμφέρον της υπηρεσίας».

Στις 18 Δεκεμβρίου 1981, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής «περί νέας τοποθέτησεως στο πλαίσιο της διαδικασίας κινητικότητας».

Αφού δεν εδόθη απάντηση στην ένστασή του, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή στις 12 Ιουλίου 1982.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση της γενικής εισαγγελέα, το Δικαστήριο (δεύτερη τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Πάντως, το Δικαστήριο υπέβαλε στην Επιτροπή ορισμένες ερωτήσεις στις οποίες η τελευταία απάντησε εγγράφως.

Έτσι, η Επιτροπή, με έγγραφο της 12ης Απριλίου 1983, πληροφόρησε το Δικαστήριο ότι:

«1. Η “κινητικότητα εντός της ΓΔ VI”, που πρότεινε ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI με το υπηρεσιακό σημείωμα της 4ης Νοεμβρίου 1981 εφαρμόστηκε με σειρά ατομικών αποφάσεων, που εξέδωσε ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως υπό την ιδιότητά του ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Οι αποφάσεις αυτές εκδόθηκαν είτε στις 24 Νοεμβρίου 1981, όπως στην περίπτωση του προσφευγόντος, Nebe, είτε στις 14 Δεκεμβρίου 1981. ... Αφορούν υπαλλήλους της κατηγορίας A 5/A 4, όπως ο Nebe ..., καθώς και υπαλλήλους των κατηγοριών A 7/A 6 ...

Οι εν λόγω αποφάσεις, που εκδόθηκαν όλες βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων εμπνέονται θεδαίως από τις αρχές οι οποίες διατυπώνονται στις κατευθυντήριες γραμμές όσον αφορά την κινητι-

κότητα που υιοθέτησε η Επιτροπή στις 23 Ιουλίου 1980. Δεν εκδόθηκαν όμως εις εκτέλεση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 29ης Οκτωβρίου 1980 περί του τρόπου εφαρμογής της αποφάσεως της 23ης Ιουλίου 1980.

2. Η απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1980 εφαρμόστηκε, σε *όλες* τις υπηρεσίες της Επιτροπής, με τη δημοσίευση ενός «πρώτου πίνακα» υπαλλήλων A 7/A 6 και B 5/B 4, οι οποίοι δεν είχαν «σημαντική μεταβολή στη τοποθέτηση» από 3 έτη ή και περισσότερο. Ο πίνακας αυτός δημοσιεύτηκε στις 15 Φεβρουαρίου 1982 στον Ταχυδρόμο του Προσωπικού, αριθ. 353. Βάσει των απαντήσεων που ελήφθησαν ύστερα από τη δημοσίευση αυτή, δημοσιεύτηκε, στις 15 Οκτωβρίου 1982, στον Ταχυδρόμο του Προσωπικού, αριθ. 383, ο οριστικός πίνακας των υπαλλήλων A 7/A 6 και B 5/B 4 που δεν είχαν τέτοια μεταβολή. Ο εν λόγω πίνακας ... περιλαμβάνει 16 υπαλλήλους της κατηγορίας A 7/A 6 και 6 υπαλλήλους της κατηγορίας B 5/B 4 τοποθετημένους στη ΓΔ VI.

Η μελετώμενη κινητικότητα εφαρμόζεται προοδευτικά με ατομικές αποφάσεις της ΑΔΑ.»

II — Αιτήματα των διαδίκων

Μετά τις διευκρινίσεις που παρέσχε κατά την προφορική διαδικασία, ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κρίνει την προσφυγή βάσιμη και επομένως να ακυρώσει την απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 1981 περί μεταβολής στην τοποθέτησή του·

— να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την προσφυγή·
- να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων κατά νόμο.

III — Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα των διαδίκων

Πρώτος λόγος ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως

Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι η επίδικη απόφαση «ανήκει στις αποφάσεις εκείνες στις οποίες αναφέρεται» το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και, επομένως, πρέπει, καταρχήν, να στηρίζεται «στο συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας».

Είναι μεν αναμφισβήτητο, αναφέρει ο προσφεύγων, ότι η έκφραση αυτή αναφέρεται στην άσκηση διακριτικής ευχέρειας από την κοινοτική διοίκηση, πλην όμως πρέπει να εξεταστεί αν η διοίκηση αυτή έκανε χρήση της εξουσίας αυτής για θεμιτούς λόγους. Στην αντίθετη περίπτωση, πρέπει να αναγνωριστεί ότι η απόφαση φέρει το στίγμα νομικής πλάνης.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι αφιέρωσε όλη του την επαγγελματική σταδιοδρομία στη μελέτη του τομέα των γαλακτοκομικών προϊόντων. Ακριβώς λόγω των σημαντικών και ειδικών του προσόντων η Επιτροπή τον προσέλαβε με την κατ' εξαίρεση μέθοδο της απευθείας προσλήψεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως για να καταλάβει ειδική θέση, που αντιστοιχεί πλήρως προς τις γνώσεις του. Κατά συνέπεια, το συμφέρον της υπηρεσίας και η τήρηση της νομιμότητας αυτής της εξαιρετικής διαδικασίας προσλήψεως απαιτούν να παραμείνει ο προσφεύγων στα ειδικά καθήκοντα που δικαιολόγησαν και στήριζαν την πρόσληψή του.

Εξάλλου, το συμφέρον της υπηρεσίας δεν εξυπηρετείται ούτε από την κατάσταση που

επικρατεί στο τμήμα VI/Δ/1, μετά την απομάκρυνση του προσφεύγοντος, ούτε από την υποτιθέμενη ανάγκη να ενισχυθεί το τμήμα VI/Ζ/4 με τη μετάταξή του. Κατά τον προσφεύγοντα, η απουσία του δημιουργεί κακή λειτουργία στο τμήμα VI/Δ/1. Βεβαίως, στο τμήμα VI/Ζ/4 σημειώθηκε κάποια καθυστέρηση η οποία όμως οφείλεται στον πολύπλοκο χαρακτήρα των διαδικασιών ελέγχου όσον αφορά το κλείσιμο των λογαριασμών. Επιπλέον, η ειδική πείρα του προσφεύγοντος είναι περιττή στο εν λόγω τμήμα.

Περαιτέρω, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή οφείλει να εκτιμά το συμφέρον της υπηρεσίας λαμβάνοντας υπόψη και τη λειτουργία των υπηρεσιών στις σχέσεις που αναπτύσσουν με εξωτερικούς κύκλους, όπου η αναγκαστική μετάθεση του προσφεύγοντος προκάλεσε έκπληξη.

Τέλος, ακόμα και αν το συμφέρον της υπηρεσίας είναι έννοια, το περιεχόμενο της οποίας εκτιμάται κατά κύριο λόγο από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, είναι υπερβολικό να μη λαμβάνεται καθόλου υπόψη το προσωπικό συμφέρον του ενδιαφερομένου. Επειδή η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν έλαβε υπόψη ούτε την ειδικότητα ούτε την επιθυμία του προσφεύγοντος, υπάρχει παραβίαση της αρχής της μέριμνας («Fürsorgpflicht») εκ μέρους της διοικήσεως.

Ο προσφεύγων καταλήγει ότι η αναφορά στο συμφέρον της υπηρεσίας προκειμένου να δικαιολογηθεί η ανάθεση σ' αυτόν νέων καθηκόντων αποτελεί νομική πλάνη η οποία αίρει τη νομιμότητα της αμφισητούμενης αποφάσεως.

Η *Επιτροπή* υπογραμμίζει ότι όλοι οι υπάλληλοι, ανεξαρτήτως τρόπου προσλήψεως, υπόκεινται στις ίδιες διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, μπορούν δε, και οι μεν και οι δε να μετατίθενται ή να τοποθετούνται σε άλλη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI, καθώς επίσης και η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, δεν

εξήλθαν των ορίων της ευρείας διακριτικής εξουσίας που είχαν εν προκειμένω, κρίνοντας ότι ο προσφεύγων μπορούσε ακριβώς λόγω των ειδικών του προσόντων, να χρησιμοποιηθεί καλύτερα στο τμήμα VI/Z/4, παρά στο τμήμα VI/Δ/1.

Εξάλλου, το προσωπικό συμφέρον του προσφεύγοντος ελήφθη υπόψη εν προκειμένω. Πράγματι, ο προσφεύγων είναι τώρα επικεφαλής ομάδας ενώ δεν ήταν προηγουμένως, ασκεί δε καθήκοντα τα οποία οι αρμόδιες υπηρεσίες θεωρούν ότι είναι μεγαλύτερης σημασίας και ότι αντιστοιχούν στο βαθμό και στα προσόντα του. Επομένως, ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί την παραβίαση της αρχής της φροντίδας.

Κατά συνέπεια, η επίδικη απόφαση δεν συνιστά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: παράβαση της αποφάσεως της Επιτροπής της 29ης Οκτωβρίου 1980, περί κινητικότητας του προσωπικού

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι έγινε κακή εκτίμηση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 29ης Οκτωβρίου 1980, καθόσον ο ίδιος τοποθετήθηκε εξ επαγγέλματος σε νέα θέση καίτοι δεν συνέτρεχαν οι απαιτούμενες από την απόφαση αυτή προϋποθέσεις.

Η *Επιτροπή* απαντά ότι η μετακίνηση του προσφεύγοντος δεν αποτελεί άμεση συνέπεια της εφαρμογής της διαδικασίας κινητικότητας, η οποία δεν έχει σκοπό να αντικαταστήσει το ισχύον σύστημα μεταθέσεων στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 29, παράγραφος 1α, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Βεβαίως, η μετακίνηση υπόκειται στους κανόνες του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού, όσον αφορά τη διαφύλαξη των δικαιωμάτων των νομίμων συμφερόντων των ενδιαφερομένων υπαλλήλων, εν προκειμένω

όμως οι κανόνες αυτοί τηρήθηκαν σχολαστικά. Επομένως, ο προβαλλόμενος λόγος ακυρώσεως δεν ευσταθεί.

Τρίτος λόγος ακυρώσεως: ανεπαρκής αιτιολόγηση

Ο προσφεύγων προβάλλει ότι, δυνάμει του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η επίδικη απόφαση, όπως και κάθε δλαπτική πράξη, έπρεπε να είναι αιτιολογημένη. Εντούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, δεν περιείχε καμιά αιτιολογία, εκτός μιας γενικότατης μνείας του «συμφέροντος της υπηρεσίας». Τα στοιχεία αιτιολογήσεως που μπορούν να συναχθούν από τις «προπαρασκευαστικές» της αποφάσεως πράξεις, λόγω χάρη από τη συνέντευξη που είχε ο προσφεύγων με τον Villain στις 13 Οκτωβρίου 1981, είναι αντιφατικά, ανεπαρκή ή ελλιπή. Έτσι, από τα στοιχεία αυτά προκύπτει σαφώς ότι η νέα τοποθέτηση του προσφεύγοντος αποφασίστηκε κατ' εφαρμογή της «πολιτικής κινητικότητας», καίτοι δεν υπήρχαν οι απαραίτητες προϋποθέσεις για την εφαρμογή της πολιτικής αυτής.

Η *Επιτροπή* επαναλαμβάνει ότι το μέτρο που ελήφθη ως αναφορά για τον προσφεύγοντα αποτελεί νέα τοποθέτηση προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Για να εκτιμηθεί αν τηρήθηκε η απαίτηση αιτιολογήσεως του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, πρέπει να ληφθεί υπόψη όχι μόνο το ίδιο το κείμενο της αποφάσεως αλλά και όλες οι περιστάσεις υπό τις οποίες ελήφθη η απόφαση αυτή και γνωστοποιήθηκε στον προσφεύγοντα, καθώς και τα υπηρεσιακά σημειώματα και άλλες ανακινώσεις επί των οποίων στηρίχτηκε.

Εν προκειμένω, προκύπτει σαφώς ότι ο προσφεύγων πληροφορήθηκε λεπτομερώς τους λόγους της μετακινήσεώς του. Πράγματι, ο γενικός διευθυντής όχι μόνο του εξέθεσε, κατά τη διάρκεια συνεντεύξεως, ότι είχε την πρόθεση να προτείνει την τοποθέτησή του στο τμήμα VI/Z/4, αλλά του

έδωσε επίσης τη δυνατότητα να διατυπώσει τις αντιρρήσεις του σχετικώς. Ο γενικός διευθυντής απάντησε στις αντιρρήσεις αυτές με υπηρεσιακό σημείωμα της 29ης Οκτωβρίου 1981, εκθέτοντας τους λόγους που τον οδήγησαν στην απόφαση να τοποθετήσει τον προσφεύγοντα σε άλλη θέση.

Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να θεωρηθεί ως επαρκώς αιτιολογημένη.

Τέταρτος λόγος ακυρώσεως: κατάχρηση εξουσίας

Ο προσφεύγων, ο οποίος δεν αμφισβητεί τη χρησιμότητα μιας καλά εφαρμοζόμενης πολιτικής όσον αφορά την κινητικότητα του προσωπικού, ισχυρίζεται ότι, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω επιχειρήματα, η επίδικη απόφαση δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να δικαιολογηθεί βάσει του συμφέροντος της υπηρεσίας, λαμβανομένων υπόψη των προϋποθέσεων που απαιτούνται κατ' εφαρμογή της πολιτικής αυτής. Ο προσφεύγων συνάγει το συμπέρασμα ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, τοποθετώντας τον εξ επαγγέλματος στο τμήμα VI/Z/4 επεδίωκε άλλους σκοπούς, ασυμβί-

βαστους με την αντικειμενική εφαρμογή του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και της πολιτικής της κινητικότητας.

Η *Επιτροπή* υπογραμμίζει ότι, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, τοποθετώντας εξ επαγγέλματος τον προσφεύγοντα σε άλλη θέση έκανε χρήση της εξουσίας που της παρέχει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως προς το συμφέρον της υπηρεσίας που αποτελεί ακριβώς το σκοπό ενόψει του οποίου έχει την εξουσία αυτή. Επομένως, δεν υπάρχει εν προκειμένω ούτε υπέρβαση ούτε κατάχρηση εξουσίας.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά τη συνεδρίαση της 28ης Απριλίου 1983, ο προσφεύγων, εκπροσωπούμενος από τον G. Vandersanden, και η Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον R. Andersen, ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους.

Η γενική εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 19ης Μαΐου 1983.

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Ιουλίου 1982, ο Théo Nebe, υπάλληλος της Επιτροπής με το βαθμό A 4, άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 24ης Νοεμβρίου 1981, περί μετακινήσεώς του, από 1ης Δεκεμβρίου 1981, από το τμήμα VI/Δ/1 στο τμήμα VI/Z/4.
- 2 Ο προσφεύγων, που είναι ειδικός στην οικονομία και στη βιομηχανία των γαλακτοκομικών προϊόντων εισήλθε στην υπηρεσία της Επιτροπής το 1962. Προσελήφθη κατ' εφαρμογή του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που προβλέπει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί να εφαρμόσει διαδικασία προσλήψεως διάφορη από τη διαδικασία διαγωνισμών σε εξαιρετικές

περιπτώσεις, μεταξύ άλλων, για θέσεις που απαιτούν ειδικά προσόντα. Μέχρι της 1ης Δεκεμβρίου 1981, ο προσφεύγων άσκησε καθήκοντα στο τμήμα VI/Δ/1, «γαλακτοκομικά προϊόντα», της γενικής διευθύνσεως VI, «Γεωργία».

- 3 Τον Ιούλιο του 1980, η Επιτροπή υιοθέτησε ορισμένες κατευθυντήριες γραμμές όσον αφορά την κινητικότητα των μονίμων υπαλλήλων των βαθμών Α και Β και ζήτησε από τον υπεύθυνο για το προσωπικό και τη διοίκηση επίτροπο να της υποβάλει προτάσεις σχετικά με τον τρόπο εφαρμογής τους. Ο επίτροπος διατύπωσε τις προτάσεις του σε υπηρεσιακό σημείωμα της 27ης Οκτωβρίου 1980. Στο εν λόγω σημείωμα, πρότεινε να δημοσιεύονται κατ' έτος προκαταρκτικοί πίνακες, που να περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, όλους τους υπαλλήλους των βαθμών Α 8 μέχρι Α 4 που δεν είχαν σημαντική μεταβολή στην τοποθέτηση από ορισμένου χρόνου. Οι υπάλληλοι που πληρούν την προϋπόθεση αυτή, των οποίων όμως το όνομα δεν αναφέρεται στον πίνακα, μπορούν να ζητήσουν να περιληφθούν. Ομοίως, οι εγγεγραμμένοι στον πίνακα υπάλληλοι μπορούν να ζητήσουν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να διαγραφούν. Έτσι, οι υπάλληλοι των βαθμών Α 4/Α 5 μπορούν να ζητήσουν να διαγραφούν αν τα καθήκοντα και τα επαγγελματικά προσόντα τους είναι αρκετά ειδικά. Οι αιτήσεις αυτές γίνονται δεκτές, ιδίως όσον αφορά τους υπαλλήλους του βαθμού Α 4 που έχουν μεγάλη αρχαιότητα. Αφού καταρτίσει τον οριστικό πίνακα, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή καλεί τους εγγεγραμμένους υπαλλήλους να αναφέρουν την προτίμησή τους όσον αφορά την αλλαγή υπηρεσίας και τις γενικές διευθύνσεις να διατυπώσουν τις προτάσεις τους όσον αφορά την κινητικότητα. Στη συνέχεια η εν λόγω αρχή εκδίδει τις ατομικές αποφάσεις περί μετακινήσεως ή περί μεταθέσεως σύμφωνα με ορισμένη διαδικασία. Τέλος, η πρόταση τονίζει το γεγονός ότι η νέα διαδικασία δεν έχει σκοπό να αντικαταστήσει το ισχύον σύστημα μεταθέσεων, στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 29, παράγραφος 1α, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλά να ενθαρρύνει περισσότερο την κινητικότητα του προσωπικού.
- 4 Η Επιτροπή υιοθέτησε τις προτάσεις αυτές στις 29 Οκτωβρίου 1980.
- 5 Στις 12 Μαρτίου 1981, ο γενικός διευθυντής γεωργίας υπογράμμισε, σε υπηρεσιακό σημείωμα προς το προσωπικό της γενικής διευθύνσεως VI, ότι η εν λόγω πολιτική της κινητικότητας εφαρμόζεται, καταρχήν επί εθελουσίας βάσεως, πράγμα που, κατά το σημείωμα, δεν αποκλείει τη δυνατότητα μετακινήσεως αυτεπαγγέλτως αν παραστεί ανάγκη.

- 6 Στις 13 Οκτωβρίου 1981, ο γενικός διευθυντής γεωργίας, σε συνέντευξη που είχε με τον προσφεύγοντα του πρότεινε να μετακινηθεί στο τμήμα VI/Z/4, «Εκκαθάριση λογαριασμών, παρατυπίες, περιπτώσεις αλάτης». Ο προσφεύγων δεν δέχτηκε την πρόταση, αιτιολογώντας την άρνησή του με υπηρεσιακό σημείωμα προς το γενικό διευθυντή. Εντούτοις, ο τελευταίος με υπηρεσιακό σημείωμα της 29ης Οκτωβρίου 1981 προς τον προσφεύγοντα, επιβεβαίωσε την πρόθεσή του να τον τοποθετήσει στο εν λόγω τμήμα από 1ης Δεκεμβρίου 1981 και υπογράμμισε την επείγουσα ανάγκη να τοποθετηθεί στο τμήμα VI/Z/4 ένας ειδικός με τα προσόντα του προσφεύγοντος.
- 7 Στις 4 Νοεμβρίου 1981 ο γενικός διευθυντής γεωργίας διαβίβασε στο γενικό διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως υπηρεσιακό σημείωμα που αναφερόταν στην «κινητικότητα εντός της ΓΔ VI». Στο σημείωμα αυτό είχε προσαρτηθεί πίνακας αποφάσεων περί μεταθέσεων που επρόκειτο να ληφθούν. Ο πίνακας περιελάμβανε το όνομα του προσφεύγοντος.
- 8 Στις 24 Νοεμβρίου 1981, ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως εξέδωσε την επίδικη απόφαση περί μετακινήσεως του προσφεύγοντος, και της θέσεώς του, στο τμήμα VI/Z/4 από 1ης Δεκεμβρίου 1981. Η απόφαση παρέμπει στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και αναφέρει ότι ελήφθη «προς το συμφέρον της υπηρεσίας».
- 9 Στις 18 Δεκεμβρίου 1981, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής «περί νέας τοποθετήσεώς του, στο πλαίσιο της διαδικασίας κινητικότητας». Επειδή η ένστασή του έμεινε αναπάντητη, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 10 Η Επιτροπή, στην απόφασή της, της 1ης Οκτωβρίου 1982, με την οποία απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος, σημείωσε, μεταξύ άλλων, ότι «αν θεωρήσατε την απόφαση που σας αφορά ως μέτρο που ελήφθη στο πλαίσιο ενέργειας που αποσκοπεί στην κινητικότητα, αυτό οφείλεται στο ότι το εν λόγω μέτρο αποφασίστηκε συγχρόνως με την αναδιάρθρωση των υπηρεσιών της ΓΔ VI, που γίνεται κατ' εφαρμογή των γενικών κατευθυντήριων γραμμών τις οποίες υιοθέτησε η Επιτροπή στις 29 Οκτωβρίου 1980 και η οποία, σε πρώτη φάση, δεν αφορά τους μονίμους υπαλλήλους βαθμού Α 5 και Α 4. Η απόφαση να μετακινηθείτε με τη θέση σας . . . ελήφθη προς το συμφέρον της υπηρεσίας . . .».

- 11 Ο προσφεύγων επικαλείται τέσσερις λόγους για να στηρίξει την προσφυγή του:
- παράβαση της απόφασεως της Επιτροπής, της 29ης Οκτωβρίου 1980, περί κινητικότητας του προσωπικού·
 - παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως·
 - ανεπαρκή αιτιολογία·
 - κατάχρηση εξουσίας.

Επί της φερομένης παραβάσεως της απόφασεως της Επιτροπής, της 29ης Οκτωβρίου 1980

- 12 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση της Επιτροπής της 24ης Νοεμβρίου 1981 ελήφθη κατ' εφαρμογή της πολιτικής της κινητικότητας. Η απόφαση παραπέμπει στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως διότι, από τεχνικής πλευράς, η πολιτική της κινητικότητας δεν αντικαθιστά τη διαδικασία των μεταθέσεων. Ο προσφεύγων αναφέρει ότι, μέχρι την απόρριψη της ενστάσεώς του, τον Οκτώβριο του 1982, τίποτα δεν άφηνε να εννοηθεί ότι επρόκειτο για εσωτερική αναδιάρθρωση των υπηρεσιών. Συνεπώς, επειδή η επίδικη απόφαση δεν συγκέντρωνε όλες τις προϋποθέσεις που όριζε η απόφαση περί της διαδικασίας κινητικότητας, δηλαδή εν πρώτοις και κατά κύριο λόγο την απαίτηση περί οικειοθελούς υπαγωγής στην εν λόγω διαδικασία, η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί. Εν πάση περιπτώσει, ο προσφεύγων ανήκει στην κατηγορία εκείνη των υπαλλήλων, για τους οποίους η ίδια η γενική απόφαση ορίζει ότι η αίτηση διαγραφής του ονόματός τους από τον πίνακα πρέπει να γίνεται δεκτή.
- 13 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η μετακίνηση του προσφεύγοντος δεν ήταν άμεση συνέπεια της εφαρμογής της διαδικασίας της κινητικότητας, που καθιέρωσε η απόφαση της Επιτροπής της 29ης Οκτωβρίου 1980. Πρόκειται για εξ επαγγέλματος μετακίνηση προς το συμφέρον της υπηρεσίας που στηρίχτηκε κυρίως στην ανάγκη ποιοτικής ενισχύσεως του τμήματος VI/Z/4 προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι σοβαρές καθυστερήσεις στην εκκαθάριση των λογαριασμών, καθώς και στην ανάγκη να υπάρχει, προς το σκοπό αυτό, ένας υπάλληλος με τα προσόντα και την πείρα του προσφεύγοντος.

- 14 Εν πρώτοις πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, λαμβάνοντας τις αποφάσεις της περί κινητικότητας του προσωπικού, η Επιτροπή δεν τροποποίησε και δεν μπορούσε να τροποποιήσει τους κανόνες του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως περί μεταθέσεως των υπαλλήλων. Όπως προκύπτει, εξάλλου, σαφώς από τις αποφάσεις αυτές, με τη θέσπιση νέας πολιτικής κινητικότητας, η Επιτροπή δεν θέλησε να εγκαταλείψει τη δυνατότητα μεταθέσεως των υπαλλήλων, έστω και παρά τη θέλησή τους. Επομένως, αν, κατά τη γνώμη της Επιτροπής, τα μέτρα όσον αφορά την κινητικότητα που λαμβάνονται βάσει της οικειοθελούς υπαγωγής στη διαδικασία αυτή δεν επαρκούν για την κάλυψη των αναγκών του συμφέροντος της υπηρεσίας, το εν λόγω όργανο διατηρεί τη δυνατότητα να προβαίνει σε μεταθέσεις εξ επαγγέλματος, τηρώντας πάντως όλες τις εγγυήσεις που παρέχει στους ενδιαφερομένους υπαλλήλους ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως.
- 15 Δεύτερο, πρέπει να σημειωθεί ότι, αν και η στάση της Επιτροπής πριν από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως ήταν πράγματι ικανή να παραπλανήσει τον προσφεύγοντα όσον αφορά τη νομική βάση της εν λόγω αποφάσεως, όχι μόνο η διατύπωση της αποφάσεως αυτής αλλά και η απάντηση στη διοικητική ένσταση, καθώς και οι διευκρινίσεις που παρέσχε η Επιτροπή κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου επιτρέπουν τη διαπίστωση ότι η μετακίνηση του προσφεύγοντος αποτελεί μέτρο που ελήφθη εξ επαγγέλματος βάσει του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και μόνο. Άρα η επίδικη απόφαση πρέπει να κριθεί αποκλειστικά βάσει των περί μεταθέσεων διατάξεων του κανονισμού, καθώς οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται επίσης και στην περίπτωση όπου ο υπάλληλος μετακινείται μαζί με τη θέση του και, επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτός.

Επί της φερομένης παραβάσεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

- 16 Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι προσελήφθη αρχικώς βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού λόγω των ειδικών του προσόντων. Επομένως, το συμφέρον της υπηρεσίας και η τήρηση της νομιμότητας αυτής της κατ' εξαίρεση διαδικασίας απαιτούν να εξακολουθήσει να ασκεί τα ειδικά καθήκοντα βάσει των οποίων δικαιολογήθηκε και στα οποία στηρίχτηκε η πρόσληψή του, ενώ κάθε απόφαση περί μετακινήσεως ή μεταθέσεως έπρεπε να είναι ειδικά αιτιολογημένη όσον αφορά την εν λόγω απαίτηση. Επιπλέον, το συμφέρον της υπηρεσίας αντικρούεται από το γεγονός ότι με τη μετάθεση του προσφεύγοντος αποδιοργανώθηκε το τμήμα «Γαλακτοκομικά προϊόντα», χωρίς να ωφεληθεί το τμήμα στο οποίο μετακινήθηκε. Περαιτέρω, το συμφέρον της υπηρεσίας πρέπει να εκτιμάται αναφορικά όχι μόνο με την εσωτερική λειτουργία της διοικήσεως

αλλά και με τις εξωτερικές σχέσεις των υπηρεσιών, όπου η αλλαγή της θέσεως του προσφεύγοντος προκάλεσε έκπληξη. Τέλος, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, αναγκάζοντας τον προσφεύγοντα να ασκήσει καθήκοντα που δεν ανταποκρίνονται στην ειδικότητά του, δεν έλαβε υπόψη το προσωπικό του συμφέρον και επομένως παρέδωξε την αρχή της μέριμνας. Ο προσφεύγων καταλήγει ότι η επίδικη απόφαση δεν ελήφθη προς το συμφέρον της υπηρεσίας και μόνο, όπως απαιτεί το άρθρο 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και, συνεπώς, πρέπει να ακυρωθεί.

- 17 Όπως προκύπτει από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι αποφάσεις περί μετακινήσεως υπόκεινται, όπως και οι μεταθέσεις, όσον αφορά την προάσπιση των δικαιωμάτων και των νόμιμων συμφερόντων των οικείων υπαλλήλων, στους κανόνες του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ιδίως υπό την έννοια ότι η μετακίνηση των υπαλλήλων δεν μπορεί να γίνει παρά προς το συμφέρον της υπηρεσίας και με σεβασμό της ισοτιμίας των θέσεων.
- 18 Είναι δέδαινο ότι η αρχή της ισοτιμίας των θέσεων τηρήθηκε πλήρως εν προκειμένω. Όσον αφορά το συμφέρον της υπηρεσίας πρέπει να μνημονευθεί η νομολογία του Δικαστηρίου που έχει αναγνωρίσει στα όργανα της Κοινότητας ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά την οργάνωση των υπηρεσιών τους σε συνάρτηση με την αποστολή που τους έχει ανατεθεί και κατά την τοποθέτηση, ενόψει της αποστολής αυτής, του προσωπικού το οποίο βρίσκεται στη διάθεσή τους. Η εν λόγω εξουσία δεν περιορίζεται από το γεγονός ότι ο συγκεκριμένος υπάλληλος έχει προσληφθεί κατ' εφαρμογή της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Τα προβλήματα που μπορεί ενδεχομένως να δημιουργήσει η αποχώρηση του υπαλλήλου στην προηγούμενη υπηρεσία του, η ωφέλεια που μπορεί να έχει η νέα υπηρεσία από τη μετακίνηση, καθώς και οι συνέπειες της τελευταίας επί των εξωτερικών σχέσεων των δύο υπηρεσιών, αποτελούν στοιχεία που υπάγονται στην ίδια εξουσία εκτιμήσεως.
- 19 Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί ότι ο υπάλληλος δεν μπορεί να αντιτάσσει το προσωπικό του συμφέρον στα μέτρα που λαμβάνει η αρχή ενόψει της οργανώσεως ή της ορθολογικής λειτουργίας των υπηρεσιών, τα οποία εξυπηρετούν το συμφέρον της υπηρεσίας. Πρέπει να υπογραμμιστεί σχετικώς ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η υπηρεσία στην οποία μετακινήθηκε ο υπάλληλος γνώριζε προδήλως δυσκολίες λόγω ανεπάρκειας του προσωπικού και ελλείψεως

υπαλλήλων με επαρκή προσόντα και πείρα. Άρα, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί της αιτιολογίας

- 20 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η επίδικη απόφαση όπως και κάθε βλαπτική πράξη πρέπει να είναι αιτιολογημένη. Εν προκειμένω, όμως, η απόφαση δεν περιέχει καμιά αιτιολογία εκτός μιας τελειώς γενικής αναφοράς στο συμφέρον της υπηρεσίας. Οι προπαρασκευαστικές της αποφάσεως πράξεις είναι αντιφατικές, ανεπαρκείς ή ελλιπείς, δείχνουν δε σαφώς ότι η απόφαση ελήφθη κατ' εφαρμογή της πολιτικής της κινητικότητας, καίτοι δεν υπήρχαν οι απαραίτητες προϋποθέσεις για την εφαρμογή της πολιτικής αυτής.
- 21 Όπως έχει ήδη δεχτεί επανειλημμένα το Δικαστήριο, η υποχρέωση αιτιολογήσεως αποβλέπει συγχρόνως στο να επιτρέψει στον ενδιαφερόμενο να εκτιμήσει αν η απόφαση πάσχει ελάττωμα ώστε να μπορεί να αμφισβητηθεί η νομιμότητα και στο να καταστήσει δυνατό το δικαστικό έλεγχο, από αυτό δε προκύπτει ότι η έκταση της υποχρέωσης αυτής πρέπει, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις συγκεκριμένες περιστάσεις. Όπως επίσης δέχεται η νομολογία του Δικαστηρίου, η υποχρέωση αιτιολογήσεως εκπληρώνεται, υπό την έννοια του άρθρου 25, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, όταν οι περιστάσεις υπό τις οποίες η αμφισβητούμενη πράξη ελήφθη και κοινοποιήθηκε στους ενδιαφερομένους επιτρέπουν στους τελευταίους να λάβουν γνώση των ουσιωδών στοιχείων που οδήγησαν τη διοίκηση στη λήψη της αποφάσεώς της.
- 22 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί ότι είχε συνέντευξη και στη συνέχεια ανταλλαγή υπηρεσιακών σημειωμάτων με το γενικό διευθυντή γεωργίας πριν από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως. Από τα στοιχεία που προσκόμισαν οι διάδικοι προκύπτει ότι ο προσφεύγων πληροφορήθηκε εν εκτάσει, κατά την εν λόγω ανταλλαγή απόψεων, για τους λόγους της μελετώμενης μετακινήσεως και ότι του δόθηκε η δυνατότητα να υποβάλει τις αντιρρήσεις του. Το γεγονός ότι ο γενικός διευθυντής προσπάθησε αρχικά να επιτύχει τη συναίνεση του προσφεύγοντος, αλλά ότι κατόπιν των αντιρρήσεών του η μετακίνηση αποφασίστηκε εξ επαγγέλματος, δεν επιτρέπει να χαρακτηριστεί ως αντιφατική, ανεπαρκής ή ελλιπής η αιτιολογία που δόθηκε κατ' αυτό τον τρόπο.

- 23 Από τα πιο πάνω έπεται ότι, κατά το χρόνο της κοινοποιήσεως της επίδικης αποφάσεως στον προσφεύγοντα, ο τελευταίος είχε ήδη πληροφορηθεί για τα ουσιώδη στοιχεία που δικαιολογούσαν την απόφαση αυτή από πλευράς συμφέροντος της υπηρεσίας. Υπό τις συνθήκες αυτές η μνεία και μόνο του όρου αυτού που περιέχεται στην ίδια την απόφαση, μπορεί να θεωρηθεί ως επαρκής αιτιολογία. Επομένως, και αυτός ο λόγος ακυρώσεως που προέβαλε ο προσφεύγων είναι απορριπτός.

Επί της φερομένης καταχρήσεως εξουσίας

- 24 Ο προσφεύγων προβάλλει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, τοποθετώντας τον εξ επαγγέλματος στο τμήμα VI/Z/4, επεδίωξε σκοπούς που δεν συμβιβάζονται με την αντικειμενική εφαρμογή του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και της πολιτικής της κινητικότητας.
- 25 Αρκεί να παρατηρηθεί σχετικά ότι η απόφαση περί μετακινήσεως που έλαβε η Επιτροπή αναγνωρίστηκε ως σύμφωνη προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Επομένως, δεν μπορεί να στοιχειοθετεί κατάχρηση εξουσίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 26 Αν και ο προσφεύγων ηττήθη καθ' ολοκληρία, πρέπει πάντως να ληφθούν υπόψη, για το διακανονισμό των δικαστικών εξόδων, οι ανωτέρω σκέψεις όσον αφορά τη διφορούμενη στάση της Επιτροπής σχετικά με τη νομική βάση της επίδικης αποφάσεως. Η Επιτροπή επισήμανε σαφώς ότι η απόφαση δεν ελήφθη στο πλαίσιο της πολιτικής της κινητικότητας μόλις σε μεταγενέστερο στάδιο, δηλαδή με την απάντησή της στη διοικητική ένσταση και με την ανταπάντησή της. Δεν μπορεί να κατακριθεί ο προσφεύγων ότι προσέφυγε στο Δικαστήριο ενόψει του ελέγχου της νομιμότητας μιας αποφάσεως την οποία μπορούσε να θεωρεί ως στερούμενη νομικής αξίας υπό τις συνθήκες αυτές.
- 27 Πρέπει, επομένως, να τύχει εφαρμογής το άρθρο 69, παράγραφος 3, εδάφιο 2, του κανονισμού διαδικασίας, κατά το οποίο το Δικαστήριο δύναται να καταδικάσει ακόμα και το νικήσαντα διάδικο, να αποδώσει στον αντίδικο τα έξοδα μιας δίκης που προκλήθηκε λόγω της ιδικής του συμπεριφοράς.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Η Επιτροπή φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων περιλαμβανομένων και των εξόδων του προσφεύγοντος.

Pescatore

Due

Bahlmann

Κρίθηκε και δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουλίου 1983.

Ο γραμματέας
κ.α.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματέας

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

P. Pescatore

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS
ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 19 ΜΑΪΟΥ 1983¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Άσκησε ενώπιόν σας προσφυγή ο Théo Nebe, υπάλληλος με το θαυμό Α 4, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητώντας την ακύρωση μιας απόφασης της 24ης Νοεμβρίου 1981 περί τοποθέτησής του από το τμήμα VI/Δ/1 (γαλακτοκομικά προϊόντα) στο τμήμα VI/

Z/4 (εκκαθάριση λογαριασμών, ανωμαλίες και περιπτώσεις απάτης) της Γενικής Διευθύνσεως Γεωργίας.

I — Τα πραγματικά περιστατικά έχουν ως εξής:

Ο Théo Nebe προσελήφθη ως δόκιμος υπάλληλος της Επιτροπής κατ' εφαρμογή

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.